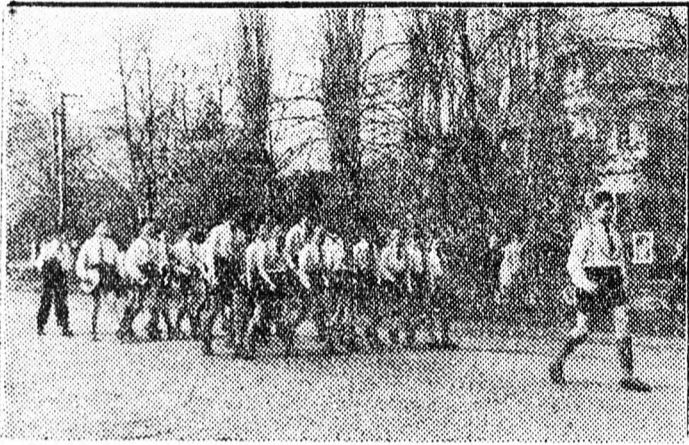

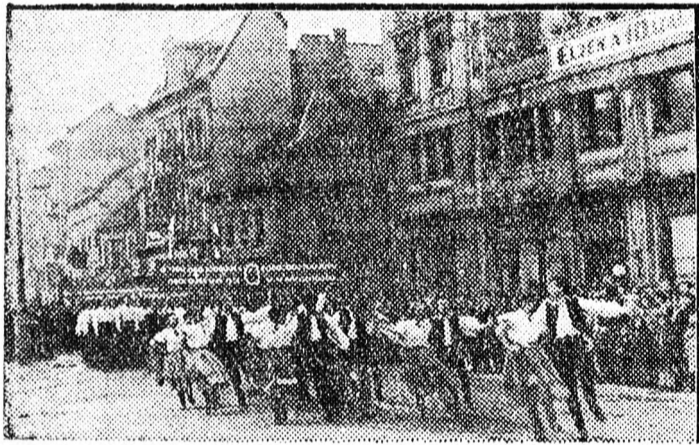
Képek a május elseji felvonulásról

A Járóműjavító felvonulását a vasutas zenekar nyitotta meg. A menet előtt egy mozdony kicsinyített mását vittek a vagongyári dolgozók

Kis piros nyakkendős úttörők útbán a Nagyerdő felé

A Mezőgazdasági Akadémia táncsoportja vígan ropja a táncot a Vörös Hadsereg-útván

Ökörfogat színesíti a májusi menetet

Jókai ünnepek

Ma van 50 éve, hogy meghalt nagy írónk, Jókai Mór. Debrecenben külön emlékbizottság alakult, hogy elkészítse az évtoroduló alkalmából rendezendő ünnepeket.

A Jókai-emlékünnepeket ma délelőtt fél 12-kor kezdődik a Református Kollégium udvarán, ahol dr. Kardos Pál, az Irószövetség Debreceni Csoportjának elnöke mond rövid beszédet, majd megkoszorúzzák Jókai emléktábláját. Tizenkét órákor Jókai könyv- és emlékkiállítás nyílik — Fábán Sándornak, az Iró-

szövetség Debreceni Csoportja titkárnak megnyitó szavai után — a Megyei Könyvtárban.

Este 6 órákor Jókai irodalmi est kezdődik a Központi Kultúrotthonban. A megnyitó beszédet itt Baranyai György elvtárs, a városi pártbizottság titkára tartja, majd dr. Bartha János egyetemi tanár mond ünnepi beszédet.

Az emlékünnepek kulturális részében a Csokonai Színház művészei, valamint a Sztanyiszlavszkij Munkás Studio tagjai Jókai műveket adnak elő.

Az 1904-es folyóiratok, újságok májusi—júniusi cikkei, fényképei arról tanuskodnak, hogy Jókait halálakor az egész ország siratta, gyászolta. Igaz, a fényképek csak a minisztereket, az államférfiakat ábrázolják, de a gyászmenet szemlélői között, a képek sarkában, a járdán, ott látjuk az egyszerű pesti polgárt, az ifjúságot is. A nép, az egyszerű olvasók gyászát nem örökítették meg a fényképek. Pedig Jókait legőszintebben talán ők siratták. Vigasztalójukat, lelkesítőjüket vesztették el benne. Van abban valami jelkép, hogy sírjába egy láda komáromi földet is lebecsátoltak, szülővárosa, a magyar föld népének utolsó köszönetét, ajándékát.

Ma a magyar nép a 129 éve született íróra emlékezik. Jókai népszerűségében halálának nem volt döntő szerepe. Nem halála tette halhatatlanná, mint a legtöbb írónkat. Már halála előtt is elismerték, szerették, olvasták műveit. Hiszen Kazinczy szándékát O valósította meg. O nevelte először igazán olvasóvá a magyar népet. Ma, halálának 50. évfordulóján, ezt az olvasóvá nevelő Jókait ünnepeljük. Ez ünneplés a mai nemzedék kitüntető joga és kötelessége. Joga van hozzá, mert igényli, szereti az író, kötelessége, mert szüksége van műveire.

Az igazi Jókaira emlékezünk. Hiszen a legszebb festéket az igazság adja a megörökíteni szándékolt archoz. Nem a fotografus-féle rideg igazság, hanem a művész igazsága. Végre is gondoljuk meg, hogy egy Jókairól van szó. Ha ő, az emberek egyik legnagyobbika és legjobbika, se bírná meg, hogy igazat írjanak felőle, mit kelljen akkor tartani az emberiségről. Hiszen az borzasztó volna. Hiszen akkor csakugyan nem életrajzok kellenének már ide, hanem megint egy kis özvív: „Mikszáthnak ezek a szavai is eljárásnak helyességét igazolják: Jókai nagysága elbíri az utókor jogos kritikáját.

Minden kornak joga van a saját szemével nézni a mult íróira. Különösen joga van a mi nemzedékünknek, amely az értékelés helyes módszerét magának vallhatja. De az a meggyőződésünk, hogy Jókai nagyságának közelébe csak akkor juthatunk igazán, ha műveiből, az íróból, a korból közelítünk felé. A ma tudományos módszere megadja a lehetőséget arra, hogy a kort, az embert, a művet egységben lássuk.

Jókai kora az 1825—1904 közötti 79 esztendő. Micsoda nyolc évtized ez! A reformkorszak, a szabadságharc magasa, a szabadságharc leverésének, a Bach-korszaknak, a „kiegyezés”-nek, a kivándorlásnak mélysége. Az ezeréves fennállását ünneplő nemzet fény és árnyék ellentéte megtalálható e korban. Jókait e kor érteti meg igazán, 1848 csúcsáról, 1849 mélyéről lehet megérteni műveit is.

Születésének esztendeje korforduló. A hajnalhasadás, a reformok születésének kezdete. Vörösmarty, a 25 éves fiatal költő, éppen ekkor akarja elúzni az éji hönalyt a régi dicsőség fényével. Korával együtt nő az író. A 23 éves ifjú Petőfi oldalán feljut a Nemzeti Múzeum lépcsőjének magasára. Gondolatban mindig innen tekint szét a levert nemzetet, rab népet. Innen, 1848 magasából, mindig gyönyörű látvány tárul szeme elé. „A magyar nemzetet e szabadságharcban csodáit mutatta fel a vitézségnek és a honszeretnek. A felszabadult nép kaszával és szuronnal szeltett hazáját és szabadságát védeni, s a bilincseitől menekült sajtó o. szellem lángfegyverével intéz-

te a harcot, s a magyar honvédsereg diadalmaskodott a reakciózoldos tábora fölött.” Nemzetével, a szabadsággal együtt bukkik. Világos és Arad számára is gyász, fájdalom. A bukás komorsága, sötétje, életét is beárnyékolja.

Két éven keresztül nem ismeri nevét az irodalom. Van abban valami jellemző az író lelkiállapotára, hogy álnévként egy szerencsétlen emlékü folyónak a nevét választja. E nevet — meg is jegyzi — csak kutyának szokták adni. Sajó álnéven kezdi újjra kezébe venni a tollat, a fegy-

vert. S mit talál szeme és tolla? Fájdalmat, pusztulást, csendet, mindenütt.

Más ország, más város, más falu áll a régi helyen, a tegnapi érzelmei felfoghatatlanok, írja. E forradalmi változás nemcsak életében, hanem művészetében is tükröződik. Igly vall erről a változásról: „Elhagytam a beteges fantázia agyremeit s a hozzájuk tartozó bombasztos irályt. törekedtem az élet igazi alakjait megtalálni, s oly nyelven írni, amint a nép beszél, legnagyobb sikernek tartva annak a palóc parasztnőnek a mondását, aki egy elbeszélősemre azt véleményezte, hogy „hisz így én is tudnék írni”.

Jókai valóban a szabadságharc bukása után találja meg igazán az író hivatását, találja meg igazi hangját. Ekkor forr össze népevel, ha nem is valóságban, de gondolatban, örömben és sirásban, álmokban és nyelvből. Regényeiben tovább élte a szabadságharcot, táplálja az olvasókban a megfogvatkozott hitet, az álmok világával elviselhetővé varázsolja a szenvedést. Arany balladákat írt, Tompa allegóriákat, Jókai a valót romantikával vegyítette össze, hogy írhasson, vallhasson, hathasson. Nem volt más lehetősége a vallomásra. Mi ma világosan látjuk: Kemény realizmusánál sokkal értékesebb Jókai romantikája, hiszen a kritikai-realizmus kifejlődésére nem volt alkalmas a kor. Jókai idealizmusa, romantikája korában haladó volt.

Az elnyomott nép megérezte, megértette az író szándékát. „Élők és halottak nekem modellé álltak... Ami csak jellemző adat, ötleit fölmerül a napok történetében, azt nekem mindenünnen be-küldi egy-egy ismeretlen jó barát... Magyarországon a vidék tele van anekdotákkal, a mező népdalokkal... Az egész magyar nemzet együtt dolgozik velem.” Ezek a szavak érzékeltek az író és a társadalom, a nép viszonyát. A nép önmaga érzéseire, sorsára, álmaira ismert Jókai műveiben. Ezért segítette adatai-

JÓKAI MÓR

val, ezért íratta meg önmaga sorsát az írójával. Innen van műveinek népszerűsége, tárgyban is, nyelvben is.

Ez az élő kapcsolat óvja meg attól is, hogy a hivatalos Magyarország megnyerje magának. Petőfi, a szabadságharc eleven emléke, a néppel való kapcsolata visszahúzza, kiegyenesíti gerincét, amikor már-már elindul, amikor már-már megalázza magát. A királyt és a népet szolgálja még Jókainak sem adatott meg úgy, hogy e szolgálatban önmagát meg ne alázza, meg ne tagadja. E kettős szolgálat, e lehetetlen vállalkozás, magyarázza életének kudarcait, a nép bizalmának csökkenését élete utolsó cvtizedében. A hivatalos Magyarország fénye annyira körülvette, hogy a nép e fényárban nem mindig láthatta meg a 12 pont egyik szerkesztőjét, Petőfi barátját, a szabadságharc dicsőítőjét. A regények szerzője és a király személyes barátja között nem egyszer nagyon nehéz volt hidat építeni. Ez ellentmondás magyarázója hazánk akkori helyzete. Az uralkodó osztály és a nép között lévő ellentét érteti meg velünk Jókai egyéniségében található ellentmondásokat.

Halála előtt tíz évvel az egész ország Jókai-lázban égett. Írói működésének 50. évfordulóját úgy ünnepelték meg, hogy a király is megirigyelhetné volna. Ez ünneplés pompájánál már csak a temetése volt nagyobb.

Ma dolgozó népünk nem a régi móddal ünnepel. Eszméinek, tanításainak hordozóit, könyveit juttatjuk el a betűkbe rejtett szépségre és igazságra éhes olvasóközönséghez. A Jókai-ünnepek legszebbike: műveinek megjelentetése. Hiszen a könyvtárosok, a könyvkereskedők bizonyíthatják, mennyire keresik, szeretik a Jókai-regényeket. A felnyitott zsilip alatt ömlik úgy a víz, mint ahogy ma ifjúságunk — 4—5 esztendőli szünet után — keresi az 50 éve halott író műveit. Halott író műveit? Nem! Jókai é! Második honfoglalása szemünk előtt történik. Olvasóvá növekvő dolgozó népünk — a tudományos kritika megvilágítása mellett — Jókai segítségével is tanulja szeretni az emberiséget, hazáját, édes anyanyelvét. Jókai segítségével is tanulnak újra álmódolni gyermekeink. Jókai segítségével is tanuljuk meg jobban szeretni népünket, jelenünket.

Jókai hitt abban, hogy az ember meg tudja teremteni a boldog holnapot, a békét. A legsötétebb órákban sem vesztette el hitét. Egyik regényhőse, Jenő Kálmán, a ferencvárosi temetőben egy fészület talapatán ülve így elmélkedik: „Ez a hely itt egykor város fog lenni és poraikat összekeverik a paloták vakolatával. Igen, igen! Száz meg száz iparúzó gyár kéménye fogja feketé füstjével szőni fölénk a szemfödőket, s gépeink zúgása fogja képezni a föld szívdobogását, mely bennünket ébren lenni kész... És lesz népünk, amely hazájának örül, mely nevének dicsére munkál, lesznek nagy embereink, kiket a világ bámulni fog, lesznek hőseink, dicső szellemeink, kikben újjászületünk, lesz életünk, melynek szük lesz ez a város, leszünk nemzet, mint még sohase voltunk, és az utókor írójának nem kell költeni, hanem csak a valót leírni, hogy dicsőítse hazáját.”

Jenő Kálmán, Jókai, látomása a mi jelenünk, a mi holnapunk.

Nagy János, a TIT szlovén titkára

Nagy János, a TIT szlovén titkára

Kupás

Az udvar

A tornác előtt állnak a kiskupás Sándorné hátuljáról és itt laknak-e lyogva mondja

— Itt, itt — nyitja is a nagy betessékajozos. Az egy kisliba elkerit 48 kiscsirke, e közben nagyon lyel kínál Kup ve mentegetőcsit rendtelens hában, dehat az aprószago södik és kime napra. Nagyon gyázni, nehogy Most már egész nak, csak eszta őket. — Beszél marék zöldlucet csirkéknek, me aztán ő is leül Beszélgetünk s Mint minden a a gyermekeiről Elmondja, hogy zen nevelte fel ket, sokat k együtt dolgozni értük, bizony na most már öröme ban. Zoltán, a katonatiszt Buddha üzemben de Pesten, Sándor fűró Vállalatnál, ti még iskolába

A családi új

a saját munkáját Elmondja Kup hold saját föld I-es típusú Bock tagja és már m Nagyon szereti a — Mindünk a föld gazdája. A nacsnál dolgozik mezőgazdasági c

Látó

a Debrec

Igen kevesen tud az Orvostudományt erömütelleppel rendelkezik. Ez látja el fűtéssel, zel, jéggel a klin suth Lajos Tudor és a Kossuth Laj valamint gözzel v bűszkeségét: a Hal szergyárat.

Igen nagy és f ismerő munkát k telep dolgozóitól e igénybevétel. Edd sikkal bebizon azok a betegek, ár várnak, vagy azo akik műtétet ha vagy kutatómunk minden feltételt erömütelleptől. Ez István főgépész és üzemvezető tervsz nak tudható be. nyáron beszerzett szénmennyiséget, hatalmas kazán, „súlyvagon” szer teljes kapacitással

Cseh István fő tudja, hogy tetem fene nemzetgazda ból, ha csak egy is a gyógyszergyar termelésben. Ez gosság érdekében tos beruházással gyárhoz gözcsö ve tek, így a gyár a k lor is kapja, ha e temi ellátásban nak fenn,

Kupás Sándorné az idén is 45 mázsás tengeritermést akar betakarítani holdanként

Az udvar tágas, tiszta. A tornác előtt elkerített virágágyak. A kiskapu nyílására Kupás Sándorné jön elő az udvar hátuljáról és kérdésemre, hogy itt laknak-e Kupások, mosolygva mondja:

— Itt, itt — s közben már nyitja is a kiskert kapuját, hogy betessékkeljen. A konyha zajos. Az egyik sarokban 17 kisliba elkerítve, a másikban 48 kiscsirke, egy kotlóval. Közben nagyon kedvesen helyül kínál Kupásné, restelkedve mentegetőzik, hogy egy kicsit rendtelenség van a konyhában, de hát bent kell tartani az aprójószágot, míg megerősödik és kimehet a jó, meleg napra. Nagyon kell rájuk vigyázni, nehogy megfázzanak. Most már egész nap kint vannak, csak éjszakára hozom be őket. — Beszéd közben egy marék zöldlucernát vag a kiscsirkéknek, meg a libáknak, aztán ő is leül velem szemben. Beszélgetünk sok mindenről. Mint minden anya, Kupásné is a gyermekeiről kezd beszélni. Elmondja, hogy nagyon nehezen nevelte fel az öt gyermeket, sokat kellett férjével együtt dolgozni, álmatlankodni értük, bizony nehéz volt... De most már öröme van a családban. Zoltán, a nagyobbik fiú katonatiszt Budapestben. A lánya üzemből dolgozik szintén Pesten, Sándor Kabán, a Mélyfűró Vállalatnál, Béla és Gusztó még iskolába járnak.

A családi ügyek után a saját munkájuk kerül szóba. Elmondja Kupásné, hogy 6 hold saját földjük van, s az I-es típusú Bocskai tiszecskéi tagja is már mindent elvetett. Nagyon szereti a földet. — Mindünk én vagyok a föld gazdája. Az uram a tanácsnál dolgozik itt, Kabán, a mezőgazdasági csoport vezetője.

Nagyon elfoglalt ember, keveset tud nekem segíteni. Így aztán rám vár minden munka a ház körül is, a mezőn is. Kicsit nehéz, de azért ellátom mindegyiket. — Büszkén mondja. — Eppen tegnap saraboltam meg a 400 négyszögöl cukorrépát másodsor, gyönyörű bokros az öszibúzám is, szépen kél a napraforgó, jövő hét végén azt is lehet sarabolni. Ahogy beszél, érezni lehet, hogy él-hal a földért, hogy nem tudna róla lemondani, s erről nemsókára magam is meggyőződtem.

A tavalyi termésről beszélgetünk. Elmondja Kupásné, hogy tavaly is ő gondozta a földet, s búzából 14 mázsát tudott termelni egy holdon, tengeriből 45 mázsát, a két holdról 90 mázsa tengerit vittek haza. Négyzetesen volt vetve — mondja — és mintegy bizonyítékul, hogy tényleg ilyen sokat termelt, kihoz a kamrából a kötőjében 5-6 cső vetnivaló tengerit. Gyönyörű, 26-27 centiméter hosszúságú csövek. Megmorzsolja, s másfél centiméternyi hosszúságú szemek peregnek le a csutkáról. — Fleischmann fajta, lófogu — mondja — töréskor 70-80 deka szokott lenni egy-egy cső. Igaz, azt sem tudom, hányszor kapáltam meg tavaly is a tengerit. Talán meg nyolcszor is. Amint az egyik kapálást befejeztem, mindjárt kezdtem elölről, mert a kapásoknak az a mindene — a kapálás. Az én földemen nem is látni gyomot soha, azt megnehezíti akárcsak.

Nagy gondom van a jól érett vetőmagra is. Már töréskor kiválogatom a legszebb csöveket, külön rakom, s azok, akik már követnek bennünket a tiszben a tengeritermelésben, jönnek hozzám vetőmagért. El

kelne, ha háromszor annyi volna is.

— Az idén is szeretnék elérni legalább 45 mázsás termést holdanként a tengeriből, sőt többet is. Most is ültetőpuskával raktam el másfél hold tengerit négyzetesen, mintegy 10-12 centiméter mélységbe. Birja is a nagy meleget, nem szárad ki. Fél holdat vetőgéppel vetettem be. A négyzetet három részre osztottam, háromféle műtrágyakeveréket készítettem, istállótrágyával vegyesen. Az egyik szakaszon a fészekbe csak nitrogén műtrágyás keveréket szórtam, a másikba foszfor és nitrogén, a harmadikba nitrogén, foszfor és káliumos műtrágyakeveréket. A géppel vetett fél hold tengeri is istállótrágyázott földbe került. Majd keresek magamnak versenytársat is. Tavaly Székely Józseffel, a tiszecskéi párttitkárával versenyeztünk. Én lettem a győztes. Ő alig termelt 25 mázsát a régi módon, én 45 mázsát egy holdon az új módszer szerint.

Szóba kerül a beadás

Elmondja Kupásné, hogy a tojás- és baromfibeadását egész évre teljesítette. Majd restelkedve hozzátesszi, hogy a sertéssel bizony rosszul áll, nincs hízőnkvalója, de vesz és időre beadja azt is. — Ezeket a kislábakat is azért nevelem — még veszek is hozzá — hogy majd ősszel meghízalom. Egy része jó lesz a beadásba, a többi meg piacra kerül. Sokat mondóan még csak annyit tesz hozzá:

— Nem szoktunk mi semmi-vel sem szegénybe maradni, inkább jó példát mutatunk. Párttag az én uram, meg a családom is, nekünk kötelességünk a kommunista példamutatás.

C.SOMOS MIHALYNE

Képek a május elsejei felvonulásról

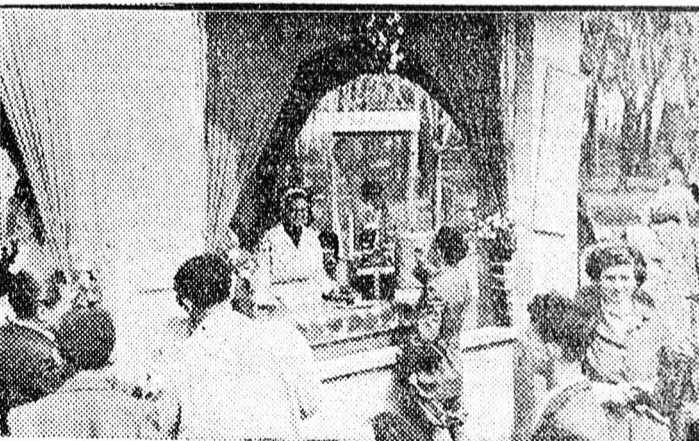
BÉKÉT — hirdeti a felvonulók egyik felirata

A dísztribün előtt a tangóharmónika ütemére szép, fiatal lányok nagy tappsal jutalmazott népi táncba kezdenek

A legifjabbak népes serege — a dohánygyári napközi-otthon fiataljai

Kiát a Nagyerdőn nagy a forgalom: az Élelmiszerkiskereskedelmi Vállalat pavilonjaiban fogy a bor, sör, a debreceni pároskolbász és a fekete

Látogatás

a Debreceni Orvostudományi Egyetem Erőműtelepén

Igen kevesen tudják azt, hogy az Orvostudományi Egyetem saját erőműtelepével és jéggárral rendelkezik. Ez az erőműtelep látja el fűtéssel, világítással, vízzel, jéggel a klinikákat, a Kossuth Lajos Tudományegyetemet és a Kossuth Lajos Diákotthonát, valamint gőzzel városunk egyik büszkeségét: a Hajdúsági Gyógyszergyárat.

Igen nagy és fáradságos nem ismerő munkát kíván az erőműtelep dolgozóitól ez a sokirányú igénybevétel. Eddigi helytállásukkal bebizonyították, hogy azok a betegek, akik gyógyulást várnak, vagy azok az orvosok, akik műtétet hajtanak végre, vagy kutatómunkát végeznek, minden feltételt megkapnak az erőműteleptől. Ez részben Cseh István főgépész és Kozma Mihály üzemből vezető tervszerű munkájának tudható be. Még az elmúlt nyáron beszerezték a szükséges szénmennyiséget, hogy a négy hatalmas kazán, ami napi 16 „súlyvagon” szenet „nyel el”, teljes kapacitással tudjon dolgozni. Cseh István főgépész elvtárs tudja, hogy tetemes kárt jelentene nemzetgazdasági szempontból, ha csak egy óra kiesés lenne is a gyógyszergyárnak adott gőztermelésben. Ezért a biztonságosság érdekében több ezer forintos beruházással közvetlen a gyárhoz gőzcső vezeték építettek, így a gyár a gőzenergiát akkor is kapja, ha esetleg az egyetemi ellátásban zavarok állnának fenn.

Az erőműtelep dolgozóinak komoly részük van abban is, hogy a Hajdúsági Gyógyszergyár márciusért elnyerte a büszke élizem címet.

Több mint 20 millió forintot takarított meg a gyár azzal, hogy az egyetem erőműtelepének gőzenergiáját használja fel. Ez év első negyedévében — mint ahogyan a kimutatás is mutatja: 7.131 tonna gőzt kaptak.

Ami a továbbiakat illeti, szép eredményt érnek el az erőműtelepen a takarékoság terén is. Az első negyedévben 19.152 forint értékű anyagtakarékoságról adtak számot, ami 169 tonna szénnek felel meg. Hosszú kísérlet után azt is elérték, hogy az eddig szabad levegőbe ment gőzt melegítésre használják fel. Ezzel az újításukkal is komoly szénmegtakarítást értek el.

Bár az erőműtelep annak ellenére, hogy jól dolgozik, túlterhelt üzemvitellel oldja meg feladatát, s ráadásul nem kap megfelelő minőségű szenet. A gépi berendezés is, melyek túlnyomó része 30-40 éves — szintén felújításra szorul. A javításokra az erőműtelepek egymillió forintot kaptak, de anyaghiány miatt eddig mindössze 350 ezer forintot használtak fel. Többször fordultak segítségért az egészségügyi minisztériumhoz, sőt a megyei tanács ipari osztályától is kérték támogatást, hogy a Lakatos és Vasöntő Vállalat a munkák nagyrészét vállalja el. A megyei

tanács ipari osztálya azonban elutasította ezt a kérést. A megyei tanács egészségügyi osztálya sem adott segítséget. Pedig az erőműtelep további üzemeltetésétől függ az egyetem betegeinek zavartalan gyógyítása, a Hajdúsági Gyógyszergyár termelése.

Még súlyosabb a helyzet a klinikai vizellátást szolgáló egyik kút kitakarításánál. Már egész regényt lehetne az egy év óta ide-oda küldött levelek sorsáról írni, amelyekre mindenünnen csak elutasító válasz érkezett. „Most talán remény van ahhoz — mondja Kozma Mihály elvtárs — hogy a Debreceni Víz- és Csatornaművek elvállalja ezt a munkát, habár többször elutasított bennünket. A Hajdúsági Gyógyszergyár is adós nekünk egy ventilátor beszerelésével, de ehhez mind a mai napig nem fogtak hozzá.”

Sorolhatnánk tovább az ilyen és ehhez hasonló hiányosságokat, amivel nap mint nap meg kell birkóznunk az erőműtelep dolgozóinak. Ha történetesen nem lenne villany, víz, jég, fűtés, bizony azt elsősorban a betegek éreznék meg. De reméljük, hogy erre nem kerül sor, mert az egészségügyi minisztériumtól kezdve a megyei tanács egészségügyi osztályáig bizonyára mindent elkövetnek az Orvostudományi Egyetem Erőműtelepének kibővítéséért, a szükséges anyag biztosításáért.

T. J.

Debrecenben szerepel a Skupa csehszlovák állami bábegyüttes

Május 7-én, pénteken ismét igen jelentős kulturális cseményben lesz része Debrecen dolgozóinak. A nemzetközileg is nagy hírnévnek örvendő Skupa csehszlovák állami bábegyüttes Speibler és Hurrinek színházának vendégjátékában gyönyörködhetnek ezen a napon. A hírneves csehszlovák bábegyüttes csak egyetlen napot tölt Debrecenben,

egyetlen előadást tart és így bizony a bábkedvelő közönségnek igyekezni kell jegyet szerzeni az Országos Filharmónia helyi kirendeltségénél.

A bábegyüttes — melynek művészeti vezetője prof. Jozef Skupa, a Csehszlovák Népköltészet és népművészet — zenés, énekes, táncos — szöveg nélküli — báb-kabarét mutat be.

